

Repressió a la llibertat sindical, repressió a la Constitució.

La llibertat sindical és un dels drets fonamentals de l'home i una garantia constitucional.

Els conductors de transport de viatgers fan les seves queixes i denúncies a través d'una altra entitat sindical. I ho fan així, sense organitzar-se ells sindicalment, per que tenen por a les represàlies patronals, por a l'acomiadament. El mateix succeeix en tots els sectors laborals de l'àmbit l'empresa privada.

En aquest àmbit hi han varies formes de desfer-se d'un treballador assalariat: per assajament (l'afectat s'autoacomiada), per expedient disciplinari (si hi ha falsedat en la imputació, es llarg el camí de la defensa), o per acomiadament no causal, tal i com estableix l'article 90 del Codi de relacions laborals (pagar el preavis i la compensació econòmica, i al carrer sense explicacions). Succeeix en tot regim laboral supeditat a dit Codi.

Si, es clar que es pot recorre al poder judicial. Però la justícia es lenta, no especialitzada, insegura, i sense mecanismes de mediació, conciliació o arbitratge que simplifiquin el conflictes laborals, com sí hi han altres països del nostre entorn. Ni amb això ens podem homologar.

Qualsevol treballador o treballadora, individual o col·lectivament, que durant la relació laboral no vulgui cedir a les pretensions abusives del patró o de l'empresa, o que reivindiqui, reclami o denunciï qualsevol irregularitat, siguin l'atropellament dels seus drets, o altres situacions que ratllin el perill o el delictes, a la fi sempre situacions de conflicte laboral, sap que la reacció immediata del patró serà l'acomiadament. Aplicació de l'article 90 del Codi esmentat. La represàlia es l'atur laboral segur, situació en la que, si te sort el treballador o la treballadora pot rebre ajudes de l'estat, no com un dret, sinó com una caritat pública. O no rebre res. També pot reemigrar, anant-se del país deixant anys de vida i inclòs família.

Naturalment la patronal es molt conscient del seu poder, per que poden fer drecera. Traure's el problema de sobre. Acomiadament immediat, sense causa ni explicacions.

El Sindicat andorrà de treballadors denuncia que l'acomiadament no causal que explicita l'article 90 del Codi de relacions laborals, és el mecanisme de repressió social més potent que tenen els patrons per aconseguir que els treballadors i treballadores resignin els seus drets, i es el camí obert per impedir i reprimir indignament i antisindicalment, el desenvolupament efectiu i real de la Llei de llibertat sindical i el respecte pel Codi esmentat.

Però, a més, els empresaris s'asseguraran que aquell treballador "molest", o "negatiu" (segons les ultimes concepcions de l'afany repressor), quedi "marcat" i no torni a trobar feina a Andorra (ara es diu "no tenir el perfil"). No importa que sigui un cas aïllat (dona mal exemple) o col·lectiu (pot ser un perillós efecte dominó), tots han de ser emmudits i sutilment apartats, sinó expulsats, de la societat. Treballador que aixequi el cap, treballador que si li talla (metafòricament parlant).

D'aquesta forma, l'acomiadament actua com una represàlia per a tots els treballadors i treballadores, ja que mostra què és el que pot succeir-los als qui intentin iniciar una conducta reivindicativa o organitzativa.

Els diferents governs d'Andorra s'han vist obligats a legislar i reformar lleis com la de Llibertat sindical, o el Codi de relacions laboral, o la de Seguretat i higiene en el treball. Però tots ells han mantingut la porta oberta per que la repressió patronal sigui sempre efectiva. El Govern no es repressiu. L'Estat no es repressiu. No fa falta utilitzar la violència per reprimir la reivindicació obrera. Les majories legislatives ja s'han encarregat de legitimar la lliure repressió, i això ja ho gestiona la patronal de forma individual, selectiva i contundent.

I si els treballadors i treballadores no s'organitzen sindicalment, per sectors, per empreses, tampoc elegeixen representants sindicals dins les mateixes. I si no hi han representats sindicals dins les empreses, els patrons fan irregularitats, abusos i atropellaments als drets dels treballadors i treballadores, sense ningú que defengui a aquestos, i sense testimonis sindicals. Amb impunitat.

I si no hi han representants de sindicats de sector o d'empresa, no hi ha denuncia sindical ni reivindicació, no hi ha proposta de negociació col·lectiva, no hi ha conveni col·lectiu, no hi ha una verificació de l'aplicació del conveni, no hi ha convocatòria de vaga en cas de no prospera la negociació, i en conseqüència els patrons no tenen mals de cap. La formula perfecta. La patronal no vol sindicats de treballadors, ni negociacions col·lectives, ni convenis col·lectius.

Un dels principis fonamentals de la llibertat sindical és que els treballadors i treballadores gaudeixin de protecció adequada contra els actes de repressió antisindical, per que cap treballador o treballadora pateixi perjudicis en relació al seu dret al treball, a causa de la seva activitat sindical, tals com son l'acomiadament no causal i altres repressions.

Des del Sindicat andorrà de treballadors som conscient que la possible llei per regula el dret a la vaga dels treballadors i treballadores, en la seva aplicació en l'àmbit de l'empresa privada, anirà pel mateix camí d'inoperativitat, esterilitat i fracàs, a que han arribat la Llei de llibertat sindical i el Codi de relacions laboral.

El Sindicat andorrà de treballadors manifesta que el dret de crea organitzacions sindicals, que la Constitució reconeix expressament, no són drets de segona mà, com alguns volen mantenir, supeditats a requisits o condicions que es compliran (si es compleixen, segons la tolerància del moment) en algun futur remot. Són drets reconeguts com a fonamentals, tan concrets en el seu ús i exercici com el dret a la llibertat personal, a expressar les pròpies idees o a circular lliurement pel país.

Guillem FORNIELES ALACID.

Secretari general del Sindicat andorrà de treballadors.